

1e Paasdag 2022 Alles komt goed?

Lezing Paasevangelie : Johannes 20 : 1 -18

Alles komt goed?! Dat was het thema voor de 40 dagen tijd van Kerk in Actie. Alles komt goed. We zeggen deze woorden soms wel erg gemakkelijk tegen elkaar. Terwijl we weten dat de realiteit weerbarstiger is. Het is niet altijd makkelijk om te geloven in een hoopvolle toekomst.. Dachten we de corona epidemie zo'n beetje onder controle te hebben, barst er een oorlog uit, zo direct in onze nabijheid.

Alles komt goed?! We vragen het ons inderdaad vaak wanhopig af: Komt alles goed? Met een vraagteken.

Maar er staat ook een uitroepteken: Alles komt goed! En dan is het een oproep om nú op te staan en bij te dragen aan een wereld waarin al beter zal worden. We zijn dan gericht op de toekomst, waarvan we geloven dat die goed zal zijn.

Op weg naar Pasen klonk telkens in de verhalen door dat een nieuw begin mogelijk is. Dat er een hoopvolle toekomst is.

Pasen is het feest van een nieuw begin. Veel mensen die ik spreek kennen ook wel een ervaring van een nieuw begin. Mensen die ziek zijn geweest en weer verder konden/mochten. Een nieuwe baan of een ander huis, andere woonplaats. Ander werk of met pensioen gaan. Hoe vaak gaat het echter ook niet anders. Als iets wordt afgebroken.

Een leven voorbij voordat het amper begonnen is, of in de bloei ervan word je stilgezet. Of net met pensioen en plotseling ziek.. Dan is er toch alleen maar die hardnekkig wanhopige vraag: Hoe moet het verder?

In ons eigen leven kan zo'n vraag ook spelen. Hoe moet ik verder? Dat wat voor je ligt lijkt een zwart gat en in je hoofd spookt van alles rond. Je sloft als het ware door het leven. Zo als Maria misschien wel door de straten slofte, omdat ze te moe en te verdrietig is om haar voeten goed op te tillen. Zij weet het niet meer. Ze is verdrietig omdat Jezus dood is, zo'n fijne vriend en nu dood. En ze gaat naar zijn graf toe. Ze kan niets anders bedenken om nog heel even dichtbij Hem te zijn. En bij zijn graf schrikt ze weer, de steen is weg en het graf is leeg. Ze moeten het lichaam van Jezus weggehaald hebben. Maar: waar hebben ze Hem neergelegd? Wat kunnen ons de reactie van Maria goed voorstellen. Iemand van wie je veel verwacht, die is uit de weg geruimd en nu is zijn lichaam ook nog weg. Ze huilt: want wat moet ze nu? Jezus heeft verteld over zijn koninkrijk, over recht en gerechtigheid. Heeft mensen aangeraakt, een nieuwe weg in hun leven gewezen. Ze geloofde zo in dat koninkrijk, dat zo leek op een mooie toekomst, dat alles goed zou komen.

Maar die weg lijkt doodgelopen te zijn..... Net als Maria, zijn er voor ons ook van die momenten dat we het niet meer weten, , onze weg lijkt dood te lopen. Is al die verwachting voor een goede toekomst toch te vergeefs? Zou er nog een kans zijn voor die hoopvolle toekomst? Voor die bijna onwerkelijke, werkelijkheid van Pasen. Het besef dat alles toch goed zal komen, breekt bij Maria langzaam door.

Het begint haast een beetje als een droom: vroeg in de ochtend. Daar in die graftuin komt het tot leven. Daar in haar diepste verdriet, daar komt de Levende naar haar toe. Midden in ons aardse bestaan, in het diepe dal van de tranen, vinden we de Levende. Of, kunnen we beter zeggen, worden wij door de Levende gevonden.

Nauwelijks te geloven. Maria wil de ontmoeting met Jezus vasthouden. Dat is begrijpelijk. Als je weer verder kunt met je geloof en je leven dan wil je dat natuurlijk niet loslaten en het liefst voor altijd vasthouden. En dat is misschien wel het moeilijkste van geloven.

Want net als je even de aanwezigheid van God vermoedt, als je even een moment wordt uitgetild boven je eigen bestaan, als het licht wordt om je heen, als je denkt dat alles toch goed komt,

dan word je weer met je beide benen op de grond gezet.

Ze moet loslaten en haar weg vervolgen.

En toch blijven we dit blijde bericht met elkaar delen, dat het leven van Jezus, zijn betekenis en boodschap voor ons, niet geëindigd is met zijn dood aan het kruis.

Dat kwaad en dood niet het laatste woord hebben, maar dat er een nieuw begin kan zijn.

Dat Jezus' boodschap van liefde en heil doorgaat. En dat dat ook zo kan zijn voor ons, dat ook wij, hoe moeilijk en wanhopig de omstandigheden ook zijn, hoe donker en doods het ook in ons leven soms is, dat ook wij kunnen opstaan om de weg van ons leven verder te gaan.

Het blijft moeilijk.

Soms denk je: was ik er toen maar bij geweest, dan zou ik het zeker weten, wat er precies gebeurd is, dan zou ik weten wat te geloven. Dat Pasen een nieuw begin is. Maria ontmoet haar Heer in een bloeiende tuin, de macht van rouw en verlies wordt doorbroken. De vreugde en de lach keren weer terug in haar leven. Dat het voor ons ook zo zal zijn.

Veertig dagen zijn we onderweg geweest, naar vandaag toe, Pasen. De weg zou te lang zijn, te zwaar en te onzeker, als we niet wisten dat het Pasen zou worden: feest van hoopvolle toekomst, nieuw begin. Er mag een begin van geloof zijn en wellicht groeit gaandeweg de hoop. Op liefde, sterker dan de dood. Daarom blijven we elkaar de verhalen vertellen over opstanding en nieuw leven. Telkens weer.

In deze Veertigdagentijd werden we heel concreet bepaald bij het kwaad van macht, vernietiging en dood door de oorlog in Oekraïne, met alle gevolgen van dien, ook voor de rest van Europa. De Veertigdagentijd werd daardoor gekleurd.

In de 40 dagen op onze weg naar Pasen zagen we zoveel dat een goede toekomst in de weg lijkt te staan. En kwaad, onrecht, geweld, lijden en dood mogen niet verzwegen worden, moeten genoemd worden.

En hoe snel en gemakkelijk winnen neerslachtigheid en cynisme het van de hoop en van het licht van Pasen. De Veertigdagentijd daagde ons uit om gelovig te leven.

Onze toekomst te richten op God en onze medemens.

Om de nacht eerlijk onder ogen te zien. Niet als een alles verslindend donker gat, maar als begin van de nieuwe dag, als opmaat naar Pasen.

Daarom zullen we op deze dag zeggen:

Als Christus is opgestaan
in deze vroege ochtend,
dan ook onze wil
om zijn weg verder te volgen.
Want als Hij is opgestaan
dan ook ons geloof
dat het donker niet het laatste woord spreekt
Als er iets nieuw is deze dag
is het onze liefde
geboren uit Hem
en bestemd voor de wereld.

Dat wij zo wellicht een glimp van licht en liefde
ontdekken, en verdergaan.

In de verwachting dat alles, inderdaad uiteindelijk, alles,
goed zal komen.

Loosdrecht, Gereformeerde Kerk
ds. Hillegonda Ploeger